

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobců: a) **obec R.**
 sídlem R. 98, Z.
 b) **Z. z. R., o. s., IČO X**
 sídlem Ř. 1669/1, Z.
 zastoupení advokátkou Mgr. Dominikou Kovaříkovou
 sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
 sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

za účasti I. **W. C., a.s., IČO X**
 sídlem L. 1005/23b, B.
 II. **město Z.**
 sídlem M. n. 510/6, Z.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2018, č. j. MZP/2018/570/884

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 3. 7. 2018, č. j. MZP/2018/570/884, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 8 260 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 8 260 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Dne 27. 1. 2010 požádala osoba na řízení zúčastněná I. (dále jen „žadatel“) o výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje 18 druhů zvláště chráněných živočichů ve smyslu § 50 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), za účelem realizace záměru „*Využití obnovitelných zdrojů energie a druhotných surovin při výrobě papíru v průmyslové zóně v Zábřehu – provozní celky PC 6 – Jímání surové vody, PC 7 – Vypouštění vyčištěných odpadních vod*“, a to z důvodu vymezeného v § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody. Žádost se týkala živočichů, kteří byli zjištěni v trase zamýšlené stavby a v její blízkosti, a tudíž by měli být realizací stavební činnosti přímo či nepřímo dotčeni, přičemž se jedná o 2 živočichy z kategorie kriticky ohrožených, 9 živočichů z kategorie silně ohrožených a 7 z kategorie ohrožených. Žádost byla podána v souvislosti se změnou trasy vedení a polohy jímacího a výpustního objektu, jež mají sloužit budoucí papírně.
2. Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 26. 11. 2010, č. j. KUOK 9849/2010 žádosti vyhověl a povolil výjimku k zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, který spočívá u druhů modrásek bahenní, bramborníček černohlavý, ůhýk obecný a ůhýk šedý v rušení a změně jejich stávajícího biotopu, a dále u druhů mihule potoční, vranka obecná, čolek obecný, kuňka ohnivá, ropucha obecná, ropucha zelená, rosnička zelená, skokan štíhlý, skokan zelený, skokan skřehotavý, ještěrka obecná, slepýš křehký, užovka obojková a čmeláci rodu *Bombus* v rušení, chytání, sbírání a přemísťování jejich vývojových stadií, držení a dopravování (v rámci záchranných transferů). Výjimka byla udělena za předpokladu dodržení stanovených podmínek, uvedených v 18 bodech výroku, zejména povinnosti zajistit osobu tzv. ekologického dozoru, provedení průzkumu před zahájením prací, odchytu a transferu zjištěných jedinců na vhodná místa, dokumentaci apod.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2011, č. j. 3348/ENV/10, 112/570/10, odvolání žalobců proti rozhodnutí krajského úřadu zamítl. Označené rozhodnutí však zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 6. 2014, č. j. 7 A 125/2011-78. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015, č. j. 44983/ENV/15, 981/570/15, odvolání žalobců opětovně zamítl.
4. S ohledem na změnu pravidla pro určování místní příslušnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví rozhodoval o žalobě proti druhému rozhodnutí žalovaného zdejší soud, který jej rozsudkem ze dne 8. 2. 2018, č. j. 65 A 89/2015-105 zrušil jako

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v rozhodnutí žalovaného postrádal jednoznačné vymezení jiného veřejného zájmu, který by měl převažovat nad zájmem na ochraně přírody, a jeho následné porovnání se zájmem na ochraně přírody. Soud vytkl žalovanému, že jiný převažující zájem pojmenovával na různých místech rozhodnutí různě. Jelikož se z odůvodnění rozhodnutí žalovaného dle soudu nejpravděpodobněji podávalo, že žalovaný považoval za jiný veřejný zájem na realizaci záměru žadatele naplnění cílů územně plánovací dokumentace, zdůraznil krajský soud, že samotný soulad záměru s územně plánovací dokumentací neznamená, že je jeho realizace ve veřejném zájmu. Dále soud uvedl, že i pokud by vycházel z toho, že veřejným zájmem na realizaci záměru je zájem na vzniku závodu zpracovávajícího odpadový papír, chybí v napadeném rozhodnutí přezkoumatelné úvahy o tom, v čem by měly spočívat naléhavé důvody takového veřejného zájmu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK. Přitakal totiž žalobcům, že má-li být dán důležitý zájem na umístění daného záměru právě v dané lokalitě nutností řešit vysokou nezaměstnanost v této oblasti, neuvedl žalovaný, zda s ohledem na (v době jeho rozhodování aktuální) strukturu nezaměstnanosti v dané oblasti by byla realizace tohoto záměru skutečně přínosem. Správní orgány obou stupňů dle krajského soudu neuvedly, jak dospěly k závěru, že vznik závodu na zpracování odpadu je ve veřejném zájmu, neboť KÚ i žalovaný toliko převzali odkaz žadatele na směrnici o odpadech č. ES 98/2008. Dále nebylo krajskému soudu zřejmé, jak mohl žadatel dle KÚ „prokázat svým návrhem“, že jeho záměr ve veřejném zájmu je, když návrh obsahoval pouze tvrzení žadatele o naplnění jím formulovaného jiného veřejného zájmu, nikoli důkazy o tom. KÚ ani žalovaný dle soudu neverifikovali, zda alespoň obecná tvrzení žadatele o tom, v jakých parametrech bude jím zamýšlený provoz šetrný k životnímu prostředí, jsou skutečně pravdivá a zda jsou úplná. Porovnání konkurujících veřejných zájmů dle soudu žalovaný neprovedl, nýbrž se omezil toliko na odkaz na nízký či spíše hypotetický zásah do přirozeného vývoje posuzovaných druhů na straně jedné a výsledky procesu EIA na straně druhé. Argumentaci stanoviskem EIA však soud odmítl, neboť se zabývá přijatelností záměru z hlediska limitů životního prostředí, nikoli vlivem na zvláště chráněné živočichy.

5. Následně (potřetí) žalovaný zamítl odvolání žalobců v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 3. 7. 2018.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí krajského úřadu. Obsah žaloby soud stručně shrnuje takto: (1) žadatel o výjimku neprokázal naléhavost důvodů veřejného zájmu na realizaci záměru, krajský úřad nebyl oprávněn sám zjišťovat a doplňovat důvody veřejného zájmu na realizaci záměru; (2) umístění záměru v průmyslové zóně dokládá jen jeho souladnost s územně plánovací dokumentací, nikoli veřejný zájem na jeho realizaci; (3) zpracování druhotných surovin a využití odpadní dřevní hmoty nemůže být veřejným zájmem, který by převažoval nad zájmem na ochraně přírody; (4) žalovaný odkázal na zastaralé údaje o míře nezaměstnanosti, problematiku zaměstnanosti bylo možné zohlednit jen tehdy, pokud by záměr přinášel kvalifikovaná pracovní místa způsobilá udržet vzdělané obyvatele v regionu; (5) žalovaný odkázal na posudky staré 8-10 let, které nereflektují vývoj v místě, zejména klimatický stav posledních 4 let, kdy převažuje sucho; (6) požadavek Evropské komise na dosažení minimálního podílu energie z obnovitelných zdrojů nemá vést k budování nových zařízení, nýbrž k přebudování stávajících zařízení; (7) správní orgány

se nevypořádaly s námitkami rozporu záměru s postojem občanů města Zábřeh a místní samosprávy; (8) záměr není v souladu s platnou Územní energetickou koncepcí Mikroregionu Zábřežsko; (9) žalovaný neporovnal jím tvrzený veřejný zájem na realizaci záměru se zájmem ochrany přírody a krajiny a neprokázal neexistenci jiného uspokojivého řešení; (10) žalovaný odkázal na nový důkaz (bakalářská práce Š. C.), aniž by žalobcům umožnil se s ním seznámit; (11) žalovaný se neřídil závazným právním názorem soudu, namísto toho, aby zrušil rozhodnutí krajského úřadu, snažil se jeho rozhodnutí suplovat; (12) žalovaný nedostál své povinnosti prokázat existenci naléhavých důvodů veřejného zájmu na realizaci záměru zvláště velkého zdroje znečišťování do lokality se zhoršenou kvalitou ovzduší.

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Jeho podrobnou reakci na žalobní body shrne soud níže při vypořádání žalobních bodů.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
9. Stejně jako v předchozím rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 65 A 89/2015-105, krajský soud nejprve shrne pro posouzení věci relevantní právní úpravu.
10. Dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody může orgán ochrany přírody povolit výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 mj. v případech, kdy *jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody*. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva EU, lze výjimku povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. Dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody lze výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů povolit *v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí*. Zvláště chráněnými druhy, požívajícími přísnější ochrany, které jsou předmětem ochrany podle práva EU (evropsky významné druhy), jsou v posuzované věci: mihule potoční, vranka obecná, kuňka ohnivá, ropucha zelená, rosnička zelená, skokan štíhlý, skokan skřehotavý, ještěrka obecná, modrásek bahenní a ťuhýk obecný.
11. V rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, Nejvyšší správní soud uvedl, že „logika § 56 velí v řízeních o povolení výjimky posuzovat žádost o výjimku v několika krocích. Dikce § 56 totiž stanovuje celkem čtyři podmínky, na jejichž základě lze výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů udělit. V posuzované věci tedy je třeba posoudit 1) existenci jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, zde důvodů sociálního a ekonomického charakteru, 2) převahu takto určeného jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochranu přírody, 3) neexistenci jiného uspokojivého řešení, a konečně, že 4) provozované činnosti neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu ohroženého druhu z hlediska jeho ochrany. Smyslem § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je transpozicí čl. 16 směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin,

je dosažení vyšší úrovně ochrany a přísnějších kritérií pro budoucí zásahy do biotopů zvláště chráněných rostlin a živočichů (§ 48 až § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny), než je tomu u obecné druhové ochrany (§ 5 téhož zákona). Žadatel o výjimku podle § 56 bude úspěšný, jen pokud splní každou z tam uvedených podmínek. Pokud je již při zkoumání prvního či druhého kroku zřejmé, že žadatel nemůže uspět, protože na jeho straně není relevantní jiný veřejný zájem, respektive ten nepřevažuje nad zájmem na ochranu přírody, je nadbytečné, aby správní orgán hodnotil splnění dalších předpokladů pro udělení výjimky. Opačný výklad by byl v rozporu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení a procesní ekonomie (§ 6 odst. 1 správního řádu).

12. V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, dále Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o povolení výjimky ze zákonných zákazů podle § 56 zákona o ochraně přírody leží důkazní břemeno na žadateli a ten tedy musí předložit přesvědčivé podklady prokazující splnění výše vyjmenovaných podmínek. Dále v témže rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Jako vodítko pro interpretaci § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody, jež do našeho právního řádu transponují čl. 16 odst. 1 a 2 směrnice o stanovištích, lze citovat též rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. června 2007, C-342/05, Komise proti Finsku, podle něhož „[25] ... posledně uvedené ustanovení stanoví režim výjimky, která musí být vykládána striktně a ukládat, pro každou výjimku, orgánu, který o ní rozhoduje, důkazní břemeno, že požadované podmínky existují. ... [29] Udělení takových výjimek by bylo tedy výjimečně možné, pokud je náležitě prokázáno, že nemohou zhoršit nepříznivý stav uvedených populací z hlediska jejich ochrany nebo zabránit jejich navrácení do příznivého stavu.“ Z těchto závěrů krajský soud při svém posouzení vycházel.
13. Z obsahu správního spisu krajský soud k otázce vymezení jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody zjistil, že žadatel (osoba na řízení zúčastněná I.) v doplnění žádosti o povolení výjimky ze dne 10. 9. 2010 uvedl, že jeho investiční záměr naplňuje hlediska trvale udržitelného rozvoje ve všech svých plánovaných částech, neboť papírenský závod bude recyklovat druhotné suroviny (sběrový papír vybraných tříd) a přeměňovat je v nový výrobek, který je opět recyklovatelný, energetický zdroj pro potřebu závodu bude vyrábět energii v preferovaném režimu kogenerace (společná výroba tepelné a elektrické energie), která zajišťuje vysokou účinnost využití paliva, palivem energetického zdroje bude obnovitelný zdroj energie – biomasa, u níž je nulová bilance CO₂, a záměr z pohledu vodního hospodářství zahrnuje několik uzavřených okruhů, vysokou míru recirkulace a dvoustupňovou ČOV. Dále zdůraznil, že veřejný zájem je u takového záměru třeba posuzovat minimálně v nadregionálním rozsahu, popř. jako příspěvek soukromého subjektu k celkové bilanci ČR s ohledem na platné směrnice EU. Záměr dle žadatele naplňuje v oblasti recyklace sběrového papíru směrnici o odpadech ES 98/2008, jejímž základním věcným cílem je motivace k dodržování hierarchie nakládání s odpady, zejména snaha snížit množství odstraňovaných odpadů a zvýšit jejich materiálové využití. Dále žadatel uvedl, že záměr v oblasti energetiky výše popsaným způsobem naplňuje věcné cíle směrnice 2004/8/ES, o podpoře společné výroby elektřiny a tepla (kogenerace), a směrnice 2009/25/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů. Dále žadatel uvedl, že je záměr v souladu se zákonem č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie, a hlavně v souladu se ZÚR OK, v níž je Zábřežsko vymezeno jako oblast, kde by se průmysl měl rozvíjet, neboť leží na rozvojové ose OR2 Mohelnice – Zábřeh – Šumperk – Jeseník – Polsko a další prioritou ZÚR OK v oblasti Zábřežska je zvýšení zaměstnanosti,

neboť Zábřeh spadá do oblasti s vysokou mírou nezaměstnanosti, nevyváženou vzdělanostní strukturou a nízkou úrovní mezd do strukturálně slabého regionu.

14. KÚ v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2010 uvedl (str. 7 a 8), že žadatel svým návrhem jiný veřejný zájem doložil. Záměr žadatele dle KÚ zahrnuje recyklaci druhotné suroviny a využívá obnovitelný zdroj energie (biomasu), tudíž je cíl záměru v souladu s evropskými směnicemi, které žadatel uvedl. Opora cílů záměru o směrnice ES, které byly transponovány do právního řádu ČR, je dle KÚ pro předmětné řízení legitimní. Dále KÚ uvedl, že je záměr žadatele v souladu se ZÚR OK, neboť naplňuje body tohoto dokumentu k posílení hospodářské výkonnosti a nabídky pracovních míst v dané oblasti.
15. V rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015 se žalovaný se závěrem KÚ ztotožnil. Uvedl, že pro povolení výjimky jsou dány důvody sociálního a ekonomického charakteru ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK, neboť záměr leží na rozvojové ose OR2 Mohelnice-Zábřeh-Šumperk-Jeseník-Polsko, vymezené v ZÚR OK, tudíž bude sloužit k posílení hospodářské výkonnosti a nabídky pracovních míst (viz body 4.1 a násl. ZÚR OK). K témuž cíli pak dle žalovaného slouží i vymezení průmyslové zóny v územním plánu. Dle žalovaného je záměr umísťován do lokality se slabým ekonomickým rozvojem a zázemím, kde není dostatek pracovních příležitostí, vysoká nezaměstnanost, přičemž má s ohledem na svůj rozsah, tj. potřeby 300 zaměstnanců (160 v hlavním provozu a 140 v obslužných provozech jiných zaměstnavatelů), potenciál zvýšit v oblasti zaměstnanost, zlepšit ekonomické podmínky oblasti a omezit nežádoucí sociální jevy související s nezaměstnaností. Dále uvedl, že se jedná o region s papírenskou tradicí (Olšanské papírny aj.). Poté žalovaný uvedl, že provedl porovnání veřejného zájmu spočívajícího ve vybudování závodu naplňujícího záměry předpokládané územně plánovacími dokumenty (umístění v průmyslové zóně), jak pokud jde o rozvoj území, tak zvýšení zaměstnanosti v regionu, se zájmem ochrany přírody, vyjádřeným zákazy u předmětných zvláště chráněných druhů, přičemž se ztotožnil s KÚ v tom, že míra prospěchu pro rozvoj regionu převažuje nad mírou negativního dopadu na posuzované zvláště chráněné živočichy.
16. Jak již bylo shrnuto výše, krajský soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 65 A 89/2015-105 vytkl žalovanému, že jednoznačné vymezení jiného převažujícího veřejného zájmu postrádá, neboť byl pojmenováván na různých místech rozhodnutí různě. Krajský soud zdůraznil, že samotný soulad záměru s územně plánovací dokumentací neznámá, že je jeho realizace ve veřejném zájmu. Dále uvedl, že má-li být veřejným zájmem zájem na vzniku závodu zpracovávajícího odpadový papír, chybí v napadeném rozhodnutí přezkoumatelné úvahy o tom, v čem by měly spočívat naléhavé důvody takového veřejného zájmu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) ZOPK.
17. Žalovaný v novém rozhodnutí ze dne 3. 7. 2018, napadeném touto žalobou, vymezil jiný veřejný zájem na realizaci záměru na str. 11 až 13. Uvedl, že výjimka má být povolována pro realizaci nesamostatných provozních celků, tudíž veřejný zájem musí být hledán ve významu záměru jako celku. Tento veřejný zájem je dle žalovaného dán naplněním několika okruhů, a to a) zpracování druhotných surovin, b) využití odpadní dřevní hmoty, c) soulad se ZÚR, d) soulad s územním plánem obce, především umístění v průmyslové zóně, e) vznik pracovních míst, f) souhlasné stanovisko EIA. Za nejzávažnější z těchto okruhů přitom označil žalovaný umístění závodu v průmyslové zóně, tj. v území, které je v územním plánu vyčleněno pro rozvoj Zábřehu a Zábřžska. Dále uvedl, že je mu známo, že Olomoucký kraj usiluje zahrnout tuto průmyslovou zónu v rámci aktualizace zásad

územního rozvoje pro její nadregionální charakter jako průmyslovou zónu strategickou. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že pojem „naléhavé důvody převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru“ je útvary Evropské komise vysvětlován v Pokynech k čl. 6 odst. 4 „směrnice o stanovištích“ 92/43/EHS tak, že se vztahuje na situace, kdy se zamýšlené plány nebo projekty jeví jako nezbytné: - v rámci akcí nebo politik, jejichž cílem je chránit základní hodnoty pro život občanů (zdraví, bezpečnost, životní prostředí); - v rámci základních politik pro stát a společnost; - v rámci provádění činností ekonomického nebo sociálního charakteru, které plní zvláštní závazky veřejné služby. Shrnu proto, že záměr umístění závodu i jeho předmětných provozních celků, splňující záměr města, zřejmě i kraje a zejména státní politiku, jako politiky základní, zájmem veřejným. Zájem města Zábřeh o průmyslovou zónu dle žalovaného trvá, neboť nedávno požádalo o prodloužení územního rozhodnutí pro sebe na přípravu území, výstavbu komunikací, veřejného osvětlení atd. Dále žalovaný uvedl, že navíc výstavba závodu směřuje k činnosti, která je v souladu s evropskými trendy, když se týká recyklace druhotných surovin, přičemž žalovanému je známo, že v ČR není dostatek kapacit pro zpracování sběrového papíru, což je známo i nevládní veřejnosti, jak dokládá konstatování na <http://arnika.org>, že „naš průmysl není schopen veškerý vytríděný papír zpracovat, nadbytek sběrového papíru se vyváží do okolních států.“ Rovněž zužitkování štěpky jako určitého zdroje využití obnovitelného energetického zdroje dle žalovaného odpovídá současným trendům a může napomoci závazku ČR splnit požadavek Evropské komise dosáhnout minimální podíl energie z využití obnovitelných zdrojů, zvláště biomasy (viz směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů).

18. Následně na str. 20 napadeného rozhodnutí při porovnávání konkurujících zájmů žalovaný shrnul: „*Jak výše uvedeno, veřejný zájem na jejich vybudování je dán právě tím, že jsou součástí závodu, který je umístěn na ploše vymezené pro rozvoj města Zábřeh a okolí, jejíž obsazení průmyslovými podniky je podporováno městem Zábřeh i jako strategická průmyslová zóna Olomouckým krajem. K tomu je třeba připočít zájem státu na zpracování sběrového papíru i využívání*“

Doplňování tvrzení o převažujícím veřejném zájmu správním orgánem

19. Žalobci v žalobě předně zdůraznili, že prokázat naplnění předpokladů pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK je odpovědností žadatele. Tvrzení žalovaného, že krajský úřad byl oprávněn zjistit či doplnit důvody veřejného zájmu na realizaci záměru, nemá dle žalobců oporu v zákoně, neboť správní řád nedává správnímu orgánu oprávnění jakkoliv žádost doplňovat.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žadatel má sice prokázat splnění podmínek pro povolení požadovaných výjimek, tento předpoklad však nelze absolutizovat tak, že správní orgán jen nečinně posuzuje to, co žadatel předloží. Zákon o důkazním břemenu nic neuvádí, tudíž platí zásada materiální, nikoli formální pravdy, jak se domnívají žalobci, a zásada součinnosti správního orgánu včetně pomoci při odstranění vad žádosti. Žádost o výjimku má být podána jen v případě, že žadatel došel k názoru, že výjimka může být povolena, a tedy implicitně či výslovně tvrdí, že žádosti může být vyhověno, protože jeho záměr, který v žádosti specifikuje, splňuje zákonné podmínky pro povolení výjimek. K tomu má předložit důkazy. Orgán ochrany přírody však nehodnotí jen žádost, ale sám má povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány jsou

ostatně nositeli odborných znalostí a poznatků z úřední činnosti. Nejedná se o řízení sporné, tudíž není chybou, pokud orgán ochrany přírody nejen zkontroluje, ale i doplní informace o zájmu ochrany přírody na dodržení daných zákazů, stejně jako se může správní orgán nejen ztotožnit s žadatelovým tvrzením o veřejném zájmu, ale i zjistit a doplnit soulad s jiným než tvrzeným veřejným zájmem. Veřejný zájem je ostatně objektivní kategorií na tvrzení žadatele nezávislou. Správní orgán tedy není podklady žadatele vázán.

21. Krajský soud uvádí, že obecně platí, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na správním orgánu, který řízení vede (§ 3 správního řádu). Tudíž je to správní orgán, kdo opatřuje podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu) a po dotčených osobách vyžaduje předložení podkladů jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis (§ 6 odst. 2 správního řádu). Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře dovodil, že v řízení o povolení výjimky ze zákonných zákazů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny leží důkazní břemeno na žadateli, a ten tedy musí předložit přesvědčivé podklady prokazující splnění výše vyjmenovaných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012-88), což potvrzuje i odborná literatura (srov. Prchalová, J. Zákon o ochraně přírody a krajiny a NATURA 2000: úplné znění zákona s komentářem, judikaturou a prováděcími předpisy. 2. vyd. Praha: Linde, 2010, s. 184) – viz také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55.
22. Žalovanému lze přisvědčit, že zmíněné judikaturní závěry z něj nečiní toliko pasivního posuzovatele žádosti. Správní orgán v řízení o žádosti o povolení výjimky může, resp. musí žadatele vyzvat k doplnění tvrzení či důkazů o splnění podmínek § 56 zákona o ochraně přírody, pokud taková tvrzení či důkazy absentují, tj. odstranit chybějící náležitosti žádosti, popř. vyžadovat její doplnění, přičemž je povinen poskytnout žadateli přiměřené poučení. Správnímu orgánu rovněž přísluší opatřit některé podklady, či doplnit argumenty opřené o vlastní odborné poznatky. Správní orgán však nemůže obsah žádosti měnit, či suplovat procesní povinnost žadatele a postavit se do role obhájce záměru. V posuzované věci se však správní orgány takového postupu dopustily.
23. Žadatel v podání ze dne 10. 9. 2010 uvedl, jak soud shrnul výše, že jeho investiční záměr naplňuje hlediska trvale udržitelného rozvoje, neboť závod bude recyklovat sběrový papír a přeměňovat jej v nový výrobek, který je opět recyklovatelný, energetický zdroj pro potřebu závodu bude vyrábět energii v preferovaném režimu kogenerace a jeho palivem bude obnovitelný zdroj energie (biomasa), a záměr z pohledu vodního hospodářství zahrnuje několik uzavřených okruhů, vysokou míru recirkulace a dvoustupňovou ČOV. Dále zdůraznil, že záměr má i neregionální význam, neboť je příspěvkem soukromého subjektu k celkové bilanci ČR v oblasti recyklace sběrového papíru (směrnic ES o odpadech, o podpoře společné výroby elektřiny a tepla a o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů), je souladný se zákonem č. 180/2005 Sb., a dále se ZÚR OK, neboť leží na rozvojové ose OR2 Mohelnice – Zábřeh – Šumperk – Jeseník – Polsko a přispěje ke zvýšení zaměstnanosti.
24. Žadatel tedy dle názoru krajského soudu označil za důvod pro povolení výjimky vybudování papírenského závodu využívajícího sběrový papír, přičemž v žádosti uvedl, že potřebu nové papírenské kapacity v ČR využívající sběrový papír prezentuje i Asociace českého papírenského průmyslu. Další skutečnosti, tj. ekologický energetický zdroj, výstavbu podpůrných provozů vodního hospodářství, posílení zaměstnanosti v oblasti

s vysokou nezaměstnaností, naplnění cílů územně plánovací dokumentace všech stupňů, snadnou dopravní dostupnost, uvedl žadatel dle názoru soudu jako faktory zvyšující pozitivní vliv záměru na danou lokalitu, faktory svědčící o „ekologičnosti“ daného závodu v dalších ohledech, jakož i faktory svědčící o souladnosti záměru s představou místní i krajské samosprávy o rozvoji dané oblasti. KÚ a následně žalovaný však nevedli žadatele k tomu, aby svá tvrzení o potřebnosti nové papírenské kapacity odpovídajícího zaměření v ČR doložil, nýbrž v rozporu s žadatelem vymezeným veřejným zájmem na zbudování předmětné papírny samy vybraly jeden žadatelem uvedených podpůrných faktorů, a to souladnost s územně plánovací dokumentací, který označily za onen konkurující veřejný zájem, přičemž zcela nad rámec obsahu žádosti se žalovaný rozhodl rozvést své vlastní úvahy o tom, v jakém smyslu může být naplnění cílů územně plánovací dokumentace zájmem konkurujícím zájmu na ochraně přírody. Žalovaný uvedl, že průmyslová zóna není pouze vymezením ploch v územním plánu pro průmysl, nýbrž vytvořením ploch, na nichž se uplatňují pobídky pro investory k rozvoji podnikání apod., pobídky spojené přímo s účastí státních a samosprávných subjektů, které spočívají ve financování či realizaci přípravy daného území výkupem pozemků územní samosprávou, položením inženýrských sítí apod. Rozsáhlé průmyslové zóny jako strategické průmyslové zóny dle žalovaného schvaluje vláda a vlastní agendu zprostředkovává státní organizace C., na úrovni krajů a obcí je nástrojem územní plán obcí, na úrovni regionální a nadregionální zásady územního rozvoje. Ačkoli zmírnění nezaměstnanosti již není nosným motivačním prvkem pro tyto veřejnoprávní projekty, i nyní jsou ze strany státu i územních samospráv vyvíjena aktivita pro vznik dalších průmyslových zón, vč. finanční podpory s tím, že – pokud jde o pracovní síly – přispějí tyto projekty k zvýšení konkurence v území, a tím i zkvalitnění pracovních podmínek zaměstnanců v regionu. Jde tedy o součást politiky státu přímo či v jiných případech krajských a obecních samospráv.

25. Žalovaný a před ním již KÚ tedy nevyhodnotily, zda lze žádosti o povolení výjimky vyhovět z důvodu, o nějž ji žadatel opřel, neřešily, zda žadatel prokázal, že je skutečně v ČR potřeba výstavby papírenské kapacity využívající sběrový papír a nevyzvaly jej případně k doložení takové potřebnosti, nýbrž soustředily svou argumentaci na obhájení vlastního pohledu na věc. Dle názoru krajského soudu tím správní orgány vybočily z role, která jim v řízení o žádosti přísluší, a současně této roli nedostály, neboť skutečný žadatelem tvrzený veřejný zájem na vybudování papírny neproověřily.

Umístění záměru v průmyslové zóně jako veřejný zájem

26. Žalobci dále v žalobě namítali, že okruhy, jimiž má být dle žalovaného dán veřejný zájem, tento neodrážejí. Umístění závodu v průmyslové zóně dle žalobců dokládá jen souladnost záměru s územním plánem, resp. ZÚR, nikoli veřejný zájem na jeho realizaci.
27. Žalovaný k této námitce ve vyjádření k žalobě uvedl, že v novém rozhodnutí vysvětlil, že veřejný zájem na realizaci záměru nespočívá v pouhém souladu s územním plánem. V územním plánu jsou pasáže, kdy určité využití území je přípustné, a takové, kdy jsou záměry vymezované pro určité konkrétní záměry či určité konkrétní cíle formulované samosprávou, která je do územního plánu vtělila jako nezbytnost pro rozvoj samosprávného celku, tedy jako zcela zřejmý výraz její politiky. Vymezení průmyslových zón (vč. případného podílu majetkové, investorské podpory) jako pobídka pro podnikatele takovým výrazem politiky samosprávy jsou.

28. Žalovaný tedy opětovně opřel důvody svého rozhodnutí o názor, který byl již jednou výslovně soudem zavržen. Jakkoli se žalovaný pokusil tento názor rozvést a argumentačně posílit, jedná se dle názoru soudu o názor nesprávný.
29. Shodně s krajským soudem vyslovil závěr o veřejném zájmu na rozvoji území, resp. o významu souladu záměru s územně plánovací dokumentací pro řízení podle § 56 o ochraně přírody i Nejvyšší správní soud. V odst. 24 rozsudku ze dne 12. 5. 2020, č. j. 8 As 63/2018-112 uvedl: „...soulad záměru s platným územním plánem je pouze jedním z předpokladů jeho budoucí realizace, ale nelze z něj dovodit veřejný zájem, který se posuzuje až s ohledem na konkrétní záměr, jeho dopady na lokální podmínky území a potřeby obyvatelstva, přičemž tento veřejný zájem musí převažovat nad zájmy ochrany přírody. Územně plánovací dokumentace může předpokládat umístění určitých typů staveb v uvažovaném území, avšak před zahájením územního řízení není známo, zda konkrétní realizací dojde k dotčení chráněných zájmů a případně v jaké míře. Územní plánování řeší využití území a zásady jeho uspořádání, jeho cílem je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území. Soulad záměru s územně plánovací dokumentací je nutný, neboť pokud záměr není v souladu s územně plánovací dokumentací, stavební úřad v územním řízení žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne [viz § 90 odst. 1 písm. a) a § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu]. Z územně plánovací dokumentace však dopředu nelze dovozovat veřejný zájem ve smyslu § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť neobsahuje povědomí o vlivech konkrétních projektů na zákonem chráněné zájmy. Opačný výklad by vedl k absurdním závěrům, neboť pokud by k vyvození veřejného zájmu stačil soulad záměru s plánovací dokumentací, byl by požadavek na jakékoliv posuzování veřejného zájmu zcela zbytečný.“
30. Žalovaným zmíněné pobídky pro investory ze strany státu a místních samospráv, nadto zmíněné ve zcela obecných konturách, rovněž nemohou odůvodnit existenci veřejného zájmu na vybudování konkrétního průmyslového objektu v konkrétní lokalitě. Skutečnost, že stát, resp. územní samosprávné celky podporují rozvoj území a zaměstnanost zřizováním průmyslových zón, neznamená, že v řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody lze využití těchto pobídek pro jakýkoli záměr označit za veřejný zájem. V řízeních o žádosti o výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů konkrétního záměru.
31. Zájem na naplnění cílů územně plánovací dokumentace, resp. umístění záměru v ploše, na níž se uplatňují pobídky pro investory k rozvoji podnikání tedy nelze za konkurující veřejný zájem ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody označit.

Zpracování druhotných surovin nemůže být veřejný zájem

32. Žalobci dále v žalobě namítli, že veřejným zájmem, který by převažoval nad zájmem na ochraně přírody, nemůže být ani zpracování druhotných surovin.
33. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval tím, proč zpracování druhotných surovin (sběrový papír) a využití biomasy jako obnovitelného zdroje energie považuje za součást jím hodnoceného veřejného zájmu, na což však žalobci nereagují.
34. Krajský soud shledává podobnost vymezení zájmu na podpoře zpracování druhotných surovin jako zájmu veřejného s vymezením zájmu na podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie. Touto otázkou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016-46, v němž uvedl, že „co je veřejným zájmem, lze v praxi

vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu či veřejného diskursu k nejružnějším odborným otázkám. Ochrana životního prostředí je z tohoto pohledu v obecné rovině nepochybně veřejným zájmem.“ V dané věci se jednalo o stavbu 4 větrných elektráren. Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný správní orgán v jím posuzovaném případě odkázal na Státní energetickou koncepci či Státní program na podporu úspor a energie a využití obnovitelných a druhotných zdrojů energie či zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, poukázal na soulad takového naplnění veřejného zájmu s čl. 7 Ústavy České republiky a zákonem č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, kde jsou stanoveny povinnosti státu a právnických i fyzických osob dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů, a dále z hlediska měřítka evropského a celosvětového poukázal na směrnici EP a Rady č. 2009/28/ES ze dne 23. 4. 2009, a Kjótský protokol, jakož i popsal obtíže s hledáním lokalit pro umístění větrných elektráren z důvodu nutnosti kumulativního naplnění řady podmínek. Poté Nejvyšší správní soud učinil závěr, že „v rámci ochrany životního prostředí je za současného stavu politického a odborného diskursu považováno za žádoucí, jakkoli to může být z řady odborných (zejména ekonomických a ekologických) hledisek považováno za mimořádně sporné, podporovat výrobu elektrické energie z tzv. obnovitelných zdrojů. V současné době tedy existuje rámcová většinová politická shoda vyjádřená nejružnějšími politickými i legislativními akty na světové, evropské i národní úrovni, že výroba energie z obnovitelných zdrojů směřuje k vyšší míře ochrany životního prostředí, a že je proto v zájmu celé společnosti, aby byly za přiměřených podmínek uskutečňovány záměry, které k ní přispívají.“ Zdůraznil však v odst. 22 rozsudku, že „nelze bez dalšího stanovit, že by stavba větrných elektráren a priori a zcela automaticky veřejný zájem naplňovala; vždy bude záležet na konkrétní situaci a konkrétním poměru „nákladů“ a „výnosů“ takového záměru z pohledu aktuálně vnímaného veřejného zájmu, tj. z pohledu střetu různých hodnot považovaných za veřejné zájmy, které si v daném konkrétním případě budou konkurovat a které budou v dané situaci považovány za tak či onak hodnotné.“

35. Krajský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje a ztotožňuje se proto v jejich intencích i s názorem žalobců, že zpracování druhotných surovin nemůže být samo o sobě veřejným zájmem převažujícím nad zájmem ochrany přírody.
36. KÚ ve svém rozhodnutí (str. 7 a 8) uvedl, že cíl záměru je v souladu se Směrnicí o odpadech 2008/98/ES, která stanoví opatření na ochranu životního prostředí a lidského zdraví předcházením nepříznivým vlivům vzniku odpadů a nakládání s nimi nebo jejich omezováním a omezováním celkových dopadů využívání zdrojů a zlepšováním účinnosti tohoto využívání. KÚ uvedl, že základním cílem směrnice je motivace k dodržování odpovídající hierarchie nakládání s odpady, zejména snaha snížit množství odstraňovaných odpadů (zejména odpadů ukládaných na skládky) a naopak zvýšit jejich materiálové využití.
37. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí (str. 12 a 13) řešil otázku veřejného zájmu na recyklaci druhotných surovin (na rozdíl od žadatele) jen „navíc“, tj. nad rámec veřejného zájmu shledaného na umístění závodu v průmyslové zóně (srov. poslední odstavec str. 12 napadeného rozhodnutí). Uvedl: „Navíc výstavba závodu směřuje k činnosti, která je v souladu s evropskými trendy, když se týká recyklace druhotných surovin. Ministerstvu životního prostředí je známo, že v ČR není dostatek kapacit pro zpracování sběrového papíru (ostatně to je známo i nevládní veřejnosti („Množství vytríděného papíru v celé Evropě i u nás dlouhodobě roste. Evropský papírenský průmysl se zavázal k recyklaci 66 % všeho spotřebovaného papíru v roce 2010, tento cíl splnil a v současnosti se již vytrídí přes 70 %

použitého papíru. Česká republika se těmito výsledkům také již přibližuje. Náš průmysl není schopen veškerý vytríděný papír zpracovat, nadbytek sběrového papíru se vyváží do okolních států.“ - <http://arnika.org/recyklace-papiru>.)“

38. K tomu krajský soud uvádí, že pokud by odhlédl od skutečnosti, že žalovaný shledal veřejný zájem na umístění záměru zejména v naplnění litery územního plánu, resp. ZÚR, a považoval by za konkurující veřejný zájem podporu recyklace odpadů, pak by zmíněné odůvodnění nemohlo pro svou strohost obstát. KÚ se totiž omezil toliko na konstatování cíle evropské směrnice, aniž by popsal a vyhodnotil konkrétní parametry předmětného záměru a aniž by odůvodnil, proč je výstavba nového závodu parametrů předmětného záměru vhodným nástrojem naplňujícím cíle uvedené směrnice a zda s ohledem na konkrétní parametry záměru se jedná o záměr s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody. Uvedl-li Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, že vždy záleží na *konkrétní situaci a konkrétním poměru „nákladů“ a „výnosů“ takového záměru z pohledu aktuálně vnímaného veřejného zájmu*, pak krajský soud úvahy o „nákladech“ a „výnosech“ předmětného záměru z pohledu zájmu na recyklaci surovin v žádném z rozhodnutí nenalezl.
39. Žalobci v úvodu žaloby zdůraznili, že s ohledem na kvalifikaci důvodu pro povolení výjimky dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody bylo nutné prokázat, že na realizaci záměru existují *naléhavé* důvody převažujícího veřejného zájmu. V zákoně uvedenou naléhavost však žalovaný ani před ním KÚ nezdůvodnil. Jak soud výše uvedl, žadatel v doplnění žádosti ze dne 10. 9. 2010 uvedl, že potřebu nové papírenské kapacity využívající sběrový papír prezentuje i Asociace českého papírenského průmyslu. Stanovisko této organizace však k žádosti nedoložil a správní orgány je nevyžadovaly. Žalovaný k otázce aktuální potřeby vybudování závodu daného zaměření uvedl toliko to, že je mu znám nedostatek kapacit pro zpracování sběrového papíru. Toto konstatování však nedoložil přezkoumatelnými daty, za něž nelze považovat citaci věty uvedené na internetových stránkách spolku Arnika.

Využití energie z obnovitelných zdrojů jako veřejný zájem

40. Dále žalobci namítli, že hodnotí-li žalovaný v rámci kritéria veřejného zájmu zužitkování štěpky, zjevně se snaží nalézt kritérium veřejného zájmu tam, kde ve skutečnosti není, neboť požadavek Evropské komise na dosažení minimálního podílu energie z obnovitelných zdrojů jistě nebyl míněn tak, aby se za tímto účelem budovala nová zařízení jen proto, aby se „rozměnil“ počet těch, která energii z obnovitelných zdrojů neuvádí. Veřejným zájmem by mohlo dle žalobců být (a to ještě ne vždy), pokud by se stávající zařízení nevyužívající energii z obnovitelných zdrojů přebudovalo na zařízení využívající energii z obnovitelných zdrojů, nikoli vznik zařízení nového. Rozhodnutí žalovaného tak zůstává v uvedené části dle žalobců i nadále nepřezkoumatelným.
41. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že subjektivní interpretace žalobců o smyslu závazku ČR vůči EU je irelevantní; požadavky EU jsou v podstatě především politického charakteru, a je i otázkou politického charakteru plnění závazků ve vztahu k EU i při rozvíjející se ekonomice. Neobnovitelné i obnovitelné zdroje energie mají své výhody a nevýhody v daném konkrétním případě; pokud však v plánu žadatele je využít obnovitelné zdroje (navíc v současnosti aktuální, pokud jde o zpracování přemíry těžebních zbytků v období křovcové kalamity), není důvod pro to, aby soulad jeho záměru s politikou státu a EU nemohl být považován z hlediska veřejného zájmu za plusovou položku.

42. Krajský soud konstatuje, že žadatel usiluje o získání výjimky pro realizaci záměru spočívajícího ve vybudování papírenského závodu, který bude vyrábět materiály pro následnou výrobu vlnitých lepenek (jak uvádí v doplnění žádosti ze dne 10. 9. 2009). Skutečnost, jaký zdroj energie bude předmětný závod používat, by neměla být pro hodnocení veřejného zájmu na realizaci záměru zásadně významná. Z obsahu žádosti vyplývá, že energetický zdroj bude zásobovat závod samotný. Pokud by nebyl shledán veřejný zájem na jeho realizaci, nemohla by skutečnost, že by v něm měla být využívána energie vyrobená z obnovitelných zdrojů, cokoli změnit. Byť tedy nelze souhlasit s žalobci, že se žalovaný snaží uměle hledat pozitiva záměru, neboť toto hledisko zmínil sám žadatel, nelze souhlasit ani s žalovaným, že by mohl být veřejný zájem na realizaci záměru nacházen v přispění žadatele k celkové bilanci podílu energie z obnovitelných zdrojů v ČR.
43. S ohledem na skutečnost, že otázka identifikace a prokázání *jiného veřejného zájmu převažujícího nad zájmem ochrany přírody* nebyla přezkoumatelným způsobem dostatečně žalovaným zodpovězena, bylo již nadbytečné se podrobně zabývat dalšími žalobními body.
44. Toliko stručně tudíž krajský soud uvádí, že hledisko přínosu pro zaměstnanost v lokalitě nebylo žalovaným hodnoceno jako rozhodující, tudíž by bylo zcela zbytečné se podrobněji zabývat údaji, z nichž žalovaný při zmínění tohoto hlediska vycházel, resp. posuzovat relevanci jeho argumentů. Hledisko míry nezaměstnanosti v konkrétní lokalitě je značně proměnlivé a v procesu schvalování záměru s ohledem na jeho délku se toto hledisko ukázalo jako liché.
45. Dále soud konstatuje, že souhlasí s žalovaným, že námitka zastaralosti posudků řešících míru vlivu záměru na dotčené živočichy byla vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobci žádné nové vlivy na dané druhy živočichů, které by nebyly opatřenými posudky vyhodnoceny, nepopsali. Lze tudíž souhlasit s žalovaným, který v reakci na tuto námitku odkázal na podmínku č. 12 a z toho vyplývající důsledek, že odběr vod a vypouštění vod odpadních nesmí znemožnit život ryb (vranky obecné) a mihulí (minimální zůstatkový průtok a zbytkové znečištění musí respektovat limity umožňující život ryb a mihulí) s tím, že stanovení minimálního zůstatkového průtoku a míry znečištění vody je v kompetenci vodoprávního úřadu spolu s příslušným orgánem ochrany přírody v rámci řízení o integrovaném povolení.
46. Zcela obecné a nezpůsobilé konkrétního soudního přezkumu jsou i námitky nezohlednění rozporu záměru s postojem občanů města Zábřeh a místní samosprávy a nesouladu s platnou Územní energetickou koncepcí Mikroregionu Zábřežsko. Žalobci neuvedli, v jakém ohledu by měla mít zmíněná koncepce vliv na naplnění podmínek § 56 zákona o ochraně přírody.
47. Porovnání konkurujících zájmů žalovaný sice učinil (viz str. 19-21 rozhodnutí), avšak s ohledem na výše uvedené (nedostatečné vymezení konkurujícího veřejného zájmu) pozbývá hodnocení tohoto porovnání smyslu. V novém rozhodnutí by se však žalovaný neměl omezit toliko na konstatování nízké intenzity dotčení předmětných druhů. Tento závazný právní názor mu ostatně soud sdělil již v předcházejícím rozsudku.
48. Úvahy o neexistenci jiného uspokojivého řešení, které byl správní orgán povinen učinit s ohledem na výskyt živočichů, kteří jsou předmětem ochrany dle práva EU, ve smyslu § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody, soud v rozhodnutích správních orgánů nenalezl.

49. Stručně též krajský soud uvádí, že žalobci oprávněně žalovanému vytkli také neposkytnutí možnosti seznámit se bakalářskou prací, jíž žalovaný použil jako podpurný důkaz k tvrzení, že jsou mihule schopny žít i ve znečištěné vodě.
50. Námitka, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem soudu, vyjádřeným v rozsudku ze dne 8. 2. 2018, č. j. 65 A 89/2015-105, důvodná není potud, pokud žalobci tvrdí, že byl žalovaný povinen zrušit prvostupňové rozhodnutí. Takovou povinnost soud žalovanému neuložil. Pokud by soud seznal, že bylo na místě zrušit prvostupňové rozhodnutí, učinil by tak dle § 78 odst. 3 s. ř. s. sám. Žalovaný se však neřídil závazným právním názorem soudu v tom, jakých úvah se má vyvarovat při hodnocení veřejného zájmu.

D) Závěr

51. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně pro nerespektování závazného právního názoru soudu, což je vada řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný musí hodnotit jiný veřejný zájem tak, jak jej žadatel vymezil, identifikace tohoto zájmu musí být jednoznačná a dostatečně podepřená argumenty. Návazně na to žalovaný řádně porovná jiný veřejný zájem se zájmem na ochraně přírody.

E) Náklady řízení

52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšní žalobci mají právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady každého z žalobců ve výši 8 260 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 4 960 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále snížena o 20 % dle § 12 odst. 4 AT na částku 2 480 Kč), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony v rozsahu jedné poloviny částky 600 Kč dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300 Kč.
53. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.
54. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení těmto osobám žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. září 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu